

1845 til Færøerne; Sagen foretages til første Behandling.

Tillisch: Det er altid meget vanskeligt, og ofte saa godt som umuligt, at skaffe sig Bished om, hvorvidt en almindelig og især en ældre almindelig Anordning for Danmark ogsaa er gjældende for Færøerne, og denne Vanskelighed forøges naturligtvis derved, at de derom gjældende Bestemmelser findes adspredte i mange forskellige Love. Det havde forsaavidt vistnok været ønskeligt, at Frd. 21 Mai 1845 var bleven optagen i det Lovforslag, som allerede er forelagt Landstinget i denne Sæstion om Loves Udvidelse til Færøerne, istedetfor at vi nu have faaet et særligt Lovudkast, som blot omfatter denne ene Anordning. Imidlertid skulde jeg ikke have tilladt mig at fremsætte denne Bemærkning, hvis der ikke var et andet Spørgsmaal, som jeg ønskede at rette til den høitærede Justitsminister, og, skjøndt jeg vel indseer, at dette Spørgsmaal ikke umiddelbart vedkommer nærværende Sag, saa formener jeg dog, at det staaer i en saa nær Forbindelse med den, at jeg ikke kan finde det urigtigt af mig at fremkomme med det her. Jeg ønskede nemlig at vide, om man ikke tør vente, at der vil blive truffet Foranstaltning til, at det kunde blive afgjort, hvilke af de almindelige Anordninger for Kongeriget Danmark der ogsaa skulle gjælde for Færøerne. Man har nu ikke nogen almindelig Bestemmelse herom, med mindre man dertil vilde regne en Cancellieskrivelse af 23de Juni 1798 og et Rescript af 20de Mai 1835. Ved disse er det nemlig bestemt, at alle Pupilanordninger og Bekjendtgjørelser om Adragsrettens Ophævelse ogsaa skulde være gjældende for Færøerne. Jeg veed imidlertid af 8 Aars Erfaring som Embedsmand paa disse Der, hvormange Vanskeligheder og Ulemper det medfører, at man ikke har nogen Bished om, hvilke Love man er berettiget til at rette sig efter. Dette Spørgsmaal er desuden ikke blot af Bigtighed for Færingerne og de paa Derne ansatte Embedsmænd, men det maa fornemmelig ogsaa i meget høi Grad interessere Overdomstolene og alle de Autoriteter, som her i Danmark have med Afgjørelsen af særvisse Sager at gjøre. Desuden kan

det vistnok ikke nægtes, at de Ulemper, som den stedfindende Uvisshed medfører, i meget høi Grad ville forøges, naar Handelen frigives paa Færøerne, og alle Forhold som Følge deraf friere udvikles. At det imidlertid ikke vil blive noget ganske let Arbejde at bringe denne Sag i Orden, har jeg ingenlunde overseet, men jeg troer, at Sagen er af Bigtighed, og at de Vanskeligheder, den vil frembyde, paa ingen Maade ere uoverkommelige; ja, det turde maaskee endogsaa vise sig, naar man tager alvorligt fat derpaa, at Vanskelighederne ikke ere saa store, som man forestiller sig dem, og jeg tør haabe, at den Fortegnelse, jeg har forfattet, og som i sin Tid trykt er bleven omdeelt blandt d'Herrer Rigsdagsmænd, vil kunne benyttes som et Forarbejde, der ikke lidet vil formindste det øvrige Arbejde ved Sagen.

Der er endnu et Spørgsmaal, som jeg skal tage mig den Frihed at henstille til den høitærede Justitsministers Afgjørelse, om det nemlig ikke uden forholdsvis stor Bekostning kunde lade sig gjøre, at de Anordninger, som kunne være at udvide til Færøerne med Modificationer, kunde særskilt trykkes, saaledes at de Modificationer, der kun skulle gjælde for Færøerne, bleve optagne i selve Lovteksten.

Uusgaard: Det, som jeg vilde have sagt, slutter sig nærmest til det, som den ærede Taler, der nu satte sig, anførte. Det forekommer ogsaa mig, at det med Hensyn til en Lov af den Betydning som den nærværende, der omfatter saa at sige et heelt Affnit af Lovgivningen, er mindre heldigt, at den kun indeholder de enkelte Forandringer, der gjøres i den Lov, som nu skal udvides til Færøerne. Jeg havde i denne Henseende troet, at det navnlig med Hensyn til denne Lov, uden at jeg skal indlade mig paa, om det ogsaa bør udstrækkes til alle andre mindre Love, som udvides til Færøerne, maatte være mere hensigtsmæssigt at udfærdige en ganske ny Lov for Færøerne, som indeholdt, hvad Forordningen af 21de Mai 1845 indeholder, og tillige de Forandringer, som der er foreslaaet at skulle optages deri. I den Henseende skal jeg henstille til den høitærede Justitsminister, om ikke Saa-dant kunde skee.

Justitsministeren: Den ærede 1ste